

Arrest

nr. 208 788 van 5 september 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 30 oktober 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 12 november 2015.

1.2. Op 31 januari 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben. U bent tadjiek van origine en soenniet van religie. U verklaart geboren te zijn in het dorp Abdullah Khel, in het district Dara, provincie Pansjir. In 1388 (2009–2010) verhuisde u naar Kaboel-stad. U studeerde farmacie aan de Uloomi Sehi Razi universiteit gedurende twee jaren en u werkte gedurende vijf jaren als bewaker in een hotel om deze studies te financieren. U bent niet gehuwd.

In juni 2015 kwam een zekere N. met een meisje naar het hotel. Ondanks het feit dat zij geen huwelijksdocument konden voorleggen, gaf u hen wel een kamer. In de ochtend vroeg hij u om een voertuig te regelen dat hem en het meisje naar Pansjir kon brengen. Via uw manager kwam u later te weten dat N. eigenlijk gevlucht was met het meisje dat hij meebracht. Ook bleek N. de zoon te zijn van S. W., die commandant is in het leger. Het meisje bleek de dochter te zijn van Z. K., ook een commandant. U sprak met uw manager af dat u tijdelijk zou onderduiken in uw geboortestreek Pansjir. Vervolgens ontstond er een familievete tussen de families van N. en die van het meisje. Een zoon van Z. K. schoot S. W. neer. Nadat S. W. hersteld was van zijn wonden, kwam een regionale raad samen, die besliste dat om het geschil te beslechten uw vader één van zijn dochters moest uithuwelijken aan de zoon van Z. K.. Uw vader weigerde dit en ontferde u. Vervolgens ging u terug naar het gasthuis, maar ook daar wilde men u niet opnieuw in dienst nemen. U besliste het land te verlaten. Momenteel is N. ook gehuwd met het meisje waarmee hij aanvankelijk vluchtte.

Op 17 september 2015 zette u uw reis in. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, enkele onbekende landen, Oostenrijk en Duitsland naar België, waar u aankwam op 29 oktober 2015. U vroeg asiel aan bij de autoriteiten op 12 november 2015.

Ter ondersteuning van uw relaas legt u uw tazkara, een puntenblad uit het secundair onderwijs, uw diploma farmacie, een certificaat, een aanbevelingsbrief en een foto neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst kan er geen geloof worden gehecht aan de verklaringen die u aflegt over uw rol in het incident tussen de familie van N. en het meisje dat hij meebracht naar het hotel waar u bewaker was. Zo legde u over dit incident en de problemen die erop volgden in het geheel geen verklaring af bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Ook wanneer u aan het begin van het gehoor op het CGVS gevraagd wordt of u nog opmerkingen heeft bij uw gehoor bij DVZ, verklaart u dat dit niet het geval is (CGVS, p.2). Vreemd genoeg luiden uw verklaringen op DVZ gans anders: u stelde er dat u prostituees regelde voor buitenlandse hotelgasten, dat enkele jihadisten en een imam dit meldden aan uw dorpelingen en dat u als gevolg hiervan verbannen werd. Van heel het incident met N. en zijn geliefde, van de linken met belangrijke commandanten etc. was er ten aanzien van de DVZ geen sprake. Tijdens uw vrij relaas op het CGVS blijkt opeens dat dit specifiek incident leidde tot uw problemen en uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p.11-13). Geconfronteerd met de vaststelling dat u hierover geen verklaringen aflegde bij DVZ verklaart u dat u gevraagd werd om het kort te houden bij DVZ (CGVS, p.17). Dat u gevraagd zou zijn om het kort te houden, ontslaat u evenwel niet van uw medewerkingsplicht, die stelt dat u volledige verklaringen moet afleggen. Bovendien geeft u zelf aan dat het pooierschap en het incident niet dezelfde lading dekken (CGVS, p.18), waarmee u aantoont te begrijpen dat ook het incident een belangrijk sluitstuk vormt in uw relaas. Dat u niets zegt over zo een belangrijk element dat de ware oorzaak van uw problemen zou vormen, ondermijnt uw geloofwaardigheid.

Ook zijn de verklaringen die u aflegde bij DVZ op andere punten tegenstrijdig aan deze die u aflegde op het CGVS. Over de vervolgte personen verklaarde u bij DVZ nog dat iedereen die met u of uw familieleden omging gedood zou worden. Op het CGVS verklaart u dan weer uitdrukkelijk dat personen die met uw familieleden zouden omgaan geen problemen zouden krijgen (CGVS, p.17). Later verklaart u ook nog eens uitdrukkelijk dat uw vader geen problemen zal krijgen omwille van het incident, aangezien het een persoonlijk probleem van uzelf betreft (CGVS, p.19). Dat u bij DVZ verklaart dat heel uw familie en zelfs hun netwerk vervolgd wordt en dat u op het CGVS verklaart dat alleen u vervolgd wordt, is tegenstrijdig en ondermijnt uw geloofwaardigheid verder. Ook over de personen die u vreest, legt u tegenstrijdige verklaringen af. Bij DVZ beweerde u nog dat u de dorpelingen van Abdullahkhel vreest (het dorp waar uw familie leeft).

Op het CGVS verklaart u dan weer dat u commandant Z. K., N. Zi., de imams en mawlawi's van uw regio van herkomst vreest (CGVS, p.13). Dat u niet éénduidig kan aangeven wie u precies vreest, ondermijnt uw geloofwaardigheid verder.

Verder kan u niet overtuigen dat uw betrokkenheid bij het incident tot de beweerde problemen zou hebben geleid. Vooreerst verklaart u dat N. uiteindelijk gehuwd is met het meisje dat hij meebracht naar het hotel (CGVS, p.14), wat doet vermoeden dat het conflict tussen beide families is beslecht. Verder geeft u nergens aan betrokken te zijn geweest bij dit huwelijk. U geeft ook nergens aan dat u deel uitmaakt van één van de betrokken families. Dit betekent dat uw betrokkenheid in dit conflict dus wordt beperkt tot het geven van een kamer en het regelen van een auto voor N., in uw functie van bewaker in het hotel in Kaboel waar u werkte (CGVS, p. 11 - 13). Dat deze minimale betrokkenheid uiteindelijk zou leiden tot een vrees om gedood te worden, is toch wel erg verwonderlijk.

Verder dienen ook nog kritische vragen gesteld te worden bij de rol die uw vader speelt in dit conflict. Zo beweert u dat hij het is die weigert de beslissing van de raad op te volgen, namelijk zijn dochter uit te huwelijken omwille van uw fouten (CGVS, p.19). Ook verklaart u dat iedereen die een beslissing van de raad weigert op te volgen, gedood mag worden (CGVS, p.19). Een logisch gevolg is dus dat uw vader degene is die voor zijn leven zou moeten vrezen. Hij is het immers die beslist om zijn dochter niet uit te huwelijken. Gevraagd of uw vader dan niet meer gevaar loopt dan uzelf, verklaart u dat het conflict u persoonlijk aanbelangde (CGVS, p.20). Dit is niet ernstig, aangezien hij ging onderhandelen en later weigerde zijn dochter uit te huwelijken (CGVS, p.18). Dat u bovendien stelt dat uw vader niet betrokken is of geen gevaar loopt omdat hij u onterfd zou hebben (CGVS, p.13, 17, 19), is ongeloofwaardig.

Bijgevolg kan er geen geloof worden gehecht aan uw betrokkenheid of die van uw familie in dit liefdesverhaal dat volgens u de oorzaak vormt van uw problemen.

Tot slot zijn ook uw verklaringen over de problemen die u zou gekregen hebben als gevolg van uw pooierschap en uw handel in alcohol niet geloofwaardig. Zo kan ook geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u door deze activiteiten problemen zou hebben gekend. Zoals reeds gesteld, legt u tegenstrijdige verklaringen af over de personen die vervolgd worden en over de actoren die vervolgen. Er mag verwacht worden dat u over deze kernelementen minstens rechtlijnige verklaringen weet af te leggen. Dat dit niet het geval is, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vervolgingsvrees in ernstige mate. Ook kan u niet overtuigen dat er zo veel mensen op de hoogte zouden zijn van uw pooierschap en alcoholhandel. Zo dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan het incident, waarvan u beweert dat het geleid heeft tot het in kennis stellen van de mawlawi's en imams uit uw regio van uw pooierschap en handel in alcohol (CGVS, p.22). Bijgevolg slaagt u er niet in om aan te tonen hoe uw dorpelingen ooit op de hoogte zijn kunnen komen dat u zich bezighield met pooierschap en verhandelen van alcohol. Er kan dus vermoed worden dat minstens uw dorpelingen niet op de hoogte zijn van uw bijverdienste. Ook weet u niet te overtuigen dat er iemand in het hotel Kaboel op de hoogte is van uw bijverdienste. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u zeer voorzichtig omsprong met personen in kennis te stellen van deze nevenactiviteit. Uw managers zouden niet op de hoogte zijn geweest (CGVS, p.20) en van uw collega's, de bewakers, beweert u dat alleen de bewakers 'van de nacht' wisten dat er 'een meisje' naar binnen ging in het hotel, maar dat zij niet wisten waar deze meisjes precies naartoe gingen (CGVS, p.20). Dat uw managers bovendien een lovende aanbevelingsbrief zouden schrijven (zie document 5), doet vermoeden dat zij tot op de dag waarop deze brief geschreven is, 13 juni 2015, niet op de hoogte zijn van uw nevenactiviteiten. Tot slot dient ook opgemerkt te worden dat in de aanbevelingsbrief die u voorlegt, geschreven staat dat u niet langer te werk gesteld werd in het hotel omwille van financiële redenen en doordat u uw carrière elders wilde ontplooiën. Ook uit opzoeking op het internet, blijkt dat het hotel momenteel gesloten is (zie blauwe map). Ook de facebookpagina toont aan dat de laatste publicatie van het hotel dateert van 13 januari 2015 (zie blauwe map), enkele maanden voordat de aanbevelingsbrief werd geschreven. Deze vaststellingen doen vermoeden dat u uw werk bent kwijt geraakt door sluiting van het hotel.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt tot de conclusie dat u niet als vluchteling kan worden erkend. De neergelegde documenten vermogen bovenstaande argumentatie niet te weerleggen.

De documenten die u neerlegt kunnen immers hoogstens uw identiteit bewijzen, die hier niet ter discussie staat. Geen van de documenten kan uw geloofwaardigheid herstellen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Dara in de provincie Pansjir te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Panjshir province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Panjshir behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Het is een traditioneel bolwerk van de Tadzjiekse partij Jamiaat-e Islami. Mede dankzij het feit dat de provincie geografisch geïsoleerd is en etnische homogene bevolking, hebben de insurgents er geen voet aan de grond gekregen. Zowel het aantal veiligheidsincidenten, als het aantal burgerslachtoffers in de provincie is zeer laag. Het geweld dat er plaatsvindt, is bovendien hoofdzakelijk doelgericht van aard. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie. Bovendien blijkt de provincie een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het provincie Panjshir actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van

een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) *juncto* artikel 48/4, § 2 b) van de Vreemdelingenwet past verzoeker de verschillende elementen uit de definitie van het begrip ‘vluchteling’ toe op zijn eigen situatie. Daarbij geeft verzoeker aan bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan te vrezen onderworpen te worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling, waarbij hij geen bescherming kan verkrijgen van de lokale autoriteiten omdat zij niet in staat zijn om zichzelf te beschermen.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” *juncto* het gelijkheidsbeginsel, *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij tracht vervolgens de verschillende motieven van de bestreden beslissing te verklaren en te weerleggen.

In wat zich aandient als een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt vast dat er geen motivering is opgenomen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Hij benadrukt hierbij het principe van de “*sliding scale*” en meent dat hij zijn persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk heeft gemaakt en hem aldus minstens de subsidiaire beschermingsstatus moet worden verleend.

2.2. Stukken

Op 5 april 2018 laat verwerende partij aan de Raad een nota met opmerkingen geworden met volgende nieuwe stukken: een uittreksel uit het EASO “*Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation*” van december 2017 en de COI Focus “*Afghanistan. Corruptie en valse documenten*” van 21 november 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 6).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan wraak te vrezen van Z. K., N. Zi., de mawlawi's en de imams van zijn regio van herkomst omwille van zijn betrokkenheid bij het incident tussen de familie van N. en het meisje dat N. meebracht naar het hotel waar verzoeker bewaker was en tevens pooieractiviteiten ontwikkelde. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over zijn rol in het incident tussen de familie van N. en het meisje dat hij meebracht naar het hotel vermits verzoeker hierover met geen woord heeft gerept op de Dienst Vreemdelingenzaken; (ii) verzoeker tevens tegenstrijdige verklaringen aflegt over de vervolgte personen, alsook de personen die hij vreest; (iii) daarenboven is het niet aannemelijk dat verzoekers minimale betrokkenheid bij het incident zou hebben geleid tot de beweerdde problemen nu N. inmiddels gehuwd is met het meisje dat hij meebracht naar het hotel, hetgeen erop wijst dat het conflict tussen beide families beslecht is en verzoeker bovendien noch bij dit huwelijk betrokken was, noch deel uitmaakt van één van de betrokken families; (iv) het niet aannemelijk is dat verzoeker verklaart dat zijn vader niet betrokken is of geen gevaar loopt omdat deze hem zou hebben ontferd, nu het verzoekers vader is die geweigerd heeft om zijn dochter uit te huwelijken; (v) verzoekers verklaringen over de problemen die hij zou hebben gekregen als gevolg van zijn pooierschap en zijn handel in alcohol evenmin geloofwaardig zijn nu (a) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de personen die vervolgd worden en over de actoren die vervolgen, (b) verzoeker niet kan overtuigen dat er veel mensen op de hoogte zouden zijn van zijn pooierschap en alcoholhandel zodat hij er niet in slaagt aan te tonen dat zijn dorpelingen op de hoogte zouden zijn van zijn bijverdiensten en (c) verzoeker evenmin kan overtuigen dat er iemand in het hotel in Kabul op de hoogte is van zijn bijverdienste en (vi) de door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen.

2.3.2.2. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen blijkt aldus dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, hij wel degelijk in de mogelijkheid zijn om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoeker kritiek uit op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging onderneemt om deze te ontkrachten.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Vooreerst oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat de vaststelling dat verzoeker het incident tussen de familie van N. en het meisje dat hij meebracht naar het hotel waar verzoeker bewaker was geheel onvermeld liet op de Dienst Vreemdelingenzaken in ernstige mate de geloofwaardigheid van zijn verklaringen aantast. Zo dient immers vastgesteld dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken aanvoerde dat hij prostituees regelde voor buitenlandse hotelgasten, dat enkele jihadisten en een imam dit meldden aan verzoekers dorpelingen en dat hij als gevolg hiervan verbannen werd (administratief dossier, stuk 17, vraag 3.5.). Van het incident met N. en zijn geliefde, de linken met de belangrijke commandanten, etc. repte verzoeker echter met geen woord op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Ook bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gaf verzoeker aan dat hij geen opmerkingen had bij zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (administratief dossier, stuk 6, p. 2). Slechts tijdens verzoekers relaas op het Commissariaat-generaal komt hij op de proppen met het specifiek incident dat leidde tot zijn problemen en zijn vlucht uit Afghanistan (administratief dossier, stuk 6, p. 11-13).

Dat verzoeker in zijn verzoekschrift blijft volhouden dat hem op de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd om kort te blijven en hij aldus geen melding heeft gemaakt van het incident tussen de families van N. en het meisje dat hij meebracht naar het hotel waar verzoeker werkzaam was, kan niet overtuigen. De Raad wijst er in dit verband op dat de verzoeker om internationale bescherming bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen wordt dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de verzoeker om internationale bescherming geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ondanks het feit dat de vragenlijst aldus niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken melding zou maken van de problemen omwille van het incident met N. en het meisje, nu dit aan de basis zou liggen van zijn beweerde vervolgingsproblemen en welke, blijkens zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal, de concrete aanleiding vormde om zijn land van herkomst te ontvluchten.

De vaststelling dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken de kern van en essentiële informatie met betrekking tot zijn relaas volledig onvermeld liet, ondergraaft dan ook op fundamentele wijze de geloofwaardigheid hiervan.

Zo verzoeker er nog op wijst dat het incident tussen de families van N. en het meisje dat hij meebracht naar het hotel op zich niet wordt betwist, maar enkel de rol van verzoeker omdat hij dit probleem niet heeft aangehaald bij de Dienst Vreemdelingenzaken, slaagt hij er allerminst in te overtuigen. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat het onvermeld laten van het incident op de Dienst Vreemdelingenzaken geenszins de enige reden is waarop de beslissing is gemotiveerd, doch slechts een deel daarvan betreft. Het zijn daarnaast verzoekers tegenstrijdige verklaringen over de vervolgte personen en de actoren van vervolging, het feit dat het niet aannemelijk is dat verzoekers minimale rol in het incident geleid zou hebben tot de beweerde problemen, zijn ongeloofwaardige verklaringen over het feit dat zijn vader niet betrokken of geen gevaar zou lopen, de ongeloofwaardige verklaringen over de problemen die verzoeker zou hebben gekregen als gevolg van zijn pooierschap en zijn alcoholhandel en het feit dat de door hem voorgelegde documenten geen ander licht kunnen werpen op de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming, op grond waarvan de commissaris-generaal terecht oordeelt dat de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas wordt ondermijnd.

Daarnaast stelt de commissaris-generaal op goede gronden vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de vervolgte personen en de actoren van vervolging, waar in de bestreden beslissing staat te lezen als volgt: *"(...) Over de vervolgte personen verklaarde u bij DVZ nog dat iedereen die met u of uw familieleden omging gedood zou worden. Op het CGVS verklaart u dan weer uitdrukkelijk dat personen die met uw familieleden zouden omgaan geen problemen zouden krijgen (CGVS, p.17). Later verklaart u ook nog eens uitdrukkelijk dat uw vader geen problemen zal krijgen omwille van het incident, aangezien het een persoonlijk probleem van uzelf betreft (CGVS, p.19). Dat u bij DVZ verklaart dat heel uw familie en zelfs hun netwerk vervolgd wordt en dat u op het CGVS verklaart dat alleen u vervolgd wordt, is tegenstrijdig en ondermijnt uw geloofwaardigheid verder. Ook over de personen die u vreest, legt u tegenstrijdige verklaringen af. Bij DVZ beweert u nog dat u de dorpelingen van Abdullahkhel vreest (het dorp waar uw familie leeft). Op het CGVS verklaart u dan weer dat u commandant Z. K., N. Zi., de imams en mawlawi's van uw regio van herkomst vreest (CGVS, p.13). Dat u niet éénduidig kan aangeven wie u precies vreest, ondermijnt uw geloofwaardigheid verder."*

Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat oorspronkelijk gezegd werd dat zijn hele familie vermoord zou worden en zelfs alle mensen die met zijn familie omgingen, maar dat zijn vader hem vervolgens verbannen heeft. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitdrukkelijk verklaarde dat niemand van zijn familie bedreigd werd (administratief dossier, stuk 6, p. 17). Geconfronteerd met de tegenstrijdigheid in zijn verklaringen nu hij op de Dienst Vreemdelingenzaken had aangegeven dat iedereen die omging met zijn familie bedreigd werd, antwoordt verzoeker: *"De imams van de moskeën zeiden dat iedereen die hun dochter aan mij geeft of hun dochter aan die jongen geeft, die jongen en dat meisje gedood zouden worden."*

Niet wie in contact was met mijn familie.”, hetgeen opnieuw een andere versie vormt van de feiten en waaruit geenszins blijkt dat zijn hele familie oorspronkelijk werd gevisieerd zoals hij in het verzoekschrift voorhoudt.

Dat er geen tegenstrijdigheden zouden zijn over de personen die verzoeker vreest, omdat zij allen afkomstig zijn van verzoekers regio van herkomst, betreft een loutere minimalisering van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen waarmee verzoeker niet vermag afbreuk te doen aan de voormelde pertinente motieven dienaangaande.

Verzoeker voert voorts aan dat de commissaris-generaal enerzijds geen geloof hecht aan zijn rol in het incident, maar anderzijds wel stelt dat zijn minimale betrokkenheid niet kan leiden tot een vrees om te worden gedood. De Raad merkt op dat er inderdaad geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers betrokkenheid bij het incident omwille van het feit dat hij dit geheel onvermeld liet op de Dienst Vreemdelingenzaken. Desalniettemin kan bijkomend worden opgemerkt dat, zo al geloof zou worden gehecht aan verzoekers rol in het incident, het niet aannemelijk is dat verzoekers minimale betrokkenheid aanleiding zou geven tot de door hem geschetste vrees voor vervolging. Verzoeker beperkte zich volgens zijn verklaringen immers tot het regelen van een kamer en auto voor N. in zijn functie als bewaker in het hotel in Kabul (administratief dossier, stuk 6, p. 11-13). Bovendien verklaart verzoeker zelf dat N. inmiddels gehuwd is met het meisje dat hij meebracht naar het hotel (administratief dossier, stuk 6, p. 14), hetgeen erop wijst dat het conflict tussen beide families beslecht is. Te meer nu verzoeker verklaart dat N. bij zijn vader woont in Kabul. Verder geeft verzoeker nergens aan dat hij betrokken zou zijn geweest bij dit huwelijk, noch dat hij deel zou uitmaken van één van de betrokken families. Dat ze verzoeker niet zomaar alles zouden vergeven omwille van het feit dat N. inmiddels gehuwd is met het meisje, is een blote bewering die hij op geen enkele wijze staft.

Dit alles noopt ertoe te besluiten dat, zelfs zo verzoeker een rol zou hebben gehad bij het incident, hij de door hem geschetste vrees te worden gedood geenszins aannemelijk maakt.

Tevens bemerkt de commissaris-generaal terecht op dat verzoekers verklaringen over de betrokkenheid van zijn vader en het gevaar dat hij zou lopen, niet geloofwaardig zijn: *“Verder dienen ook nog kritische vragen gesteld te worden bij de rol die uw vader speelt in dit conflict. Zo beweert u dat hij het is die weigert de beslissing van de raad op te volgen, namelijk zijn dochter uit te huwelijken omwille van uw fouten (CGVS, p.19). Ook verklaart u dat iedereen die een beslissing van de raad weigert op te volgen, gedood mag worden (CGVS, p.19). Een logisch gevolg is dus dat uw vader degene is die voor zijn leven zou moeten vrezen. Hij is het immers die beslist om zijn dochter niet uit te huwelijken. Gevraagd of uw vader dan niet meer gevaar loopt dan uzelf, verklaart u dat het conflict u persoonlijk aanbelangde (CGVS, p.20). Dit is niet ernstig, aangezien hij ging onderhandelen en later weigerde zijn dochter uit te huwelijken (CGVS, p.18). Dat u bovendien stelt dat uw vader niet betrokken is of geen gevaar loopt omdat hij u ontferd zou hebben (CGVS, p.13, 17, 19), is ongeloofwaardig.”* Met het betoog in het verzoekschrift dat zijn vader ging onderhandelen, maar dat hij niet wist dat men zou beslissen dat verzoekers zus uitgehuwelijkt diende te worden, beperkt hij zich in wezen tot het louter herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en brengt hij geen enkel dienstig verweer aan om voormelde pertinente motieven in een ander daglicht te plaatsen.

Met betrekking tot verzoekers verklaringen over de problemen die hij zou hebben gekregen omwille van zijn pooierschap en zijn alcoholhandel, oordeelt de commissaris-generaal nog terecht als volgt: *“Zo kan ook geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u door deze activiteiten problemen zou hebben gekend. Zoals reeds gesteld, legt u tegenstrijdige verklaringen af over de personen die vervolgd worden en over de actoren die vervolgen. Er mag verwacht worden dat u over deze kernelementen minstens rechtlijnige verklaringen weet af te leggen. Dat dit niet het geval is, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vervolgingsvrees in ernstige mate. Ook kan u niet overtuigen dat er zo veel mensen op de hoogte zouden zijn van uw pooierschap en alcoholhandel. Zo dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan het incident, waarvan u beweert dat het geleid heeft tot het in kennis stellen van de mawlawi's en imams uit uw regio van uw pooierschap en handel in alcohol (CGVS, p.22). Bijgevolg slaagt u er niet in om aan te tonen hoe uw dorpelingen ooit op de hoogte zijn kunnen komen dat u zich bezighield met pooierschap en verhandelen van alcohol. Er kan dus vermoed worden dat minstens uw dorpelingen niet op de hoogte zijn van uw bijverdienste. Ook weet u niet te overtuigen dat er iemand in het hotel Kaboel op de hoogte is van uw bijverdienste. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u zeer voorzichtig omsprong met personen in kennis te stellen van deze nevenactiviteit. Uw managers zouden niet op de hoogte zijn geweest (CGVS, p.20) en van uw collega's, de bewakers, beweert u dat alleen de bewakers 'van de nacht' wisten dat er 'een meisje' naar binnen ging in het hotel, maar dat zij niet wisten waar deze meisjes precies naartoe gingen (CGVS, p.20).*

Dat uw managers bovendien een lovende aanbevelingsbrief zouden schrijven (zie document 5), doet vermoeden dat zij tot op de dag waarop deze brief geschreven is, 13 juni 2015, niet op de hoogte zijn van uw nevenactiviteiten. Tot slot dient ook opgemerkt te worden dat in de aanbevelingsbrief die u voorlegt, geschreven staat dat u niet langer te werk gesteld werd in het hotel omwille van financiële redenen en doordat u uw carrière elders wilde ontplooiën. Ook uit opzoeking op het internet, blijkt dat het hotel momenteel gesloten is (zie blauwe map). Ook de facebookpagina toont aan dat de laatste publicatie van het hotel dateert van 13 januari 2015 (zie blauwe map), enkele maanden voordat de aanbevelingsbrief werd geschreven. Deze vaststellingen doen vermoeden dat u uw werk bent kwijt geraakt door sluiting van het hotel. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het louter volharden in zijn vluchtrelaas. Het louter herhalen van de vluchtmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker aldus in gebreke blijft.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift nog naar twee artikelen over bloed- en eerwraak. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat deze informatie van louter algemene aard is en geen betrekking heeft op zijn persoon. Meer nog, in de geciteerde delen van de artikelen wordt zelfs uitdrukkelijk gewezen op het feit dat eerkwesties veelal via een niet-gewelddadige aanpak worden opgelost tussen de (ruime) families, de mannelijke dader en zijn mannelijke familieleden die een doelwit kunnen vormen. Zoals hoger is gebleken, verklaart verzoeker zelf echter dat het meisje inmiddels gehuwd is met N. en dat N. bij zijn vader woont, hetgeen erop wijst dat het conflict tussen de families beslecht is. Bovendien kan uit niets blijken dat verzoeker betrokken zou zijn bij dit huwelijk, dan wel dat hij banden zou hebben met één van de betrokken families. Ook verzoekers bewering als zou er gevraagd zijn om zijn zus – die geenszins banden heeft met één van de betrokken families - uit te huwelijken valt geenszins te stroken met de informatie die hij bijbrengt. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd.

In zoverre verzoeker aanvoert dat hij laaggeschoold is en hij door de gebeurtenissen in zijn leven en onderweg volkomen getraumatiseerd is en hiermee geen rekening werd gehouden, merkt de Raad op als volgt. Vooreerst heeft verzoeker verklaard dat hij twee jaar farmacie heeft gestudeerd aan de universiteit “*Institute Sehirozi*” (administratief dossier, stuk 17, vraag 11 en stuk 6, p. 5), zodat verzoeker bezwaarlijk als laaggeschoold kan worden beschouwd. Daarnaast brengt verzoeker geen enkel medisch attest bij ter staving van zijn beweerde trauma, zodat dit een blote bewering betreft. Bovendien laat verzoeker na *in concreto* aan te tonen waar, wanneer of op welke wijze het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volgens hem geen rekening zou hebben gehouden met zijn profiel.

Waar verzoeker nog oppert: “*Het rapport ‘treatment van returnees’ niet van toepassing is op de situatie van verzoeker*” is het de Raad niet duidelijk over welk rapport dit precies handelt, noch hoe dit al dan niet van toepassing zou zijn op verzoeker of hoe dit van invloed zou zijn op de motieven van de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing aangaande de door hem voorgelegde documenten zodat de Raad, om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Waar verzoeker aanvoert dat de commissaris-generaal helemaal niet heeft onderzocht en niet heeft gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien betekent het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven van de weigeringsbeslissing niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet staat in de bestreden beslissing terecht te lezen als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Dara in de provincie Pansjir te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Panjshir province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Panjshir behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Het is een traditioneel bolwerk van de Tadzjiekse partij Jamiaat-e Islami.

Mede dankzij het feit dat de provincie geografische geïsoleerd is en etnische homogene bevolking, hebben de insurgents er geen voet aan de grond gekregen. Zowel het aantal veiligheidsincidenten, als het aantal burgerslachtoffers in de provincie is zeer laag. Het geweld dat er plaatsvindt, is bovendien hoofdzakelijk doelgericht van aard. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie. Bovendien blijkt de provincie een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het provincie Panjshir actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.” Er dient te worden opgemerkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen samen met een nota met opmerkingen een uittreksel van het EASO “Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation” van december 2017 bijbrengt (rechtsplegingsdossier, stuk 6), waarin deze informatie genoegzaam wordt bevestigd.

Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen de voormelde analyse, zodat deze onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

De middelen zijn ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf september tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER